

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 85

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 8/1939

Grant responsabil : **N. ONCU**

Autoritatea lui Hristos

de *Alexa Popovici*

„...Unul care avea autoritate”.
Marcu 1:22.

Evangelhia lui Marcu e Evangelhia puterii. In ea e victoria, puternicia, majestatea și dignitatea lui Isus. El apare aici chemând pe pescari să-L urmeze; învățând pe cei ce-L ascultau; poruncind duhurilor rele să plece din oameni; vindecând boalele; tămăduind lepra; magnetismul puterii Sale de a atrage lumea la El, să asculte glasul Lui și să primească mii de binecuvântări. Într-un cuvânt El apare ca „Unul care avea autoritate”. Domnul nostru avea o autoritate recunoscută de oameni și neposedată de alții.

Să ne gândim la **faptele prin cari El își manifesta autoritatea**. Căci El nu a condamnat numai pe cel ce și-a îngropat talantul în pământ, ci condamnă pe toți acei cu păcatul omiterii, adică nu fac ceace trebuie să facă. El și-a pus valoroasa Sa autoritate întrupată în fapte nepieritoare. Autoritatea Sa nu a rămas numai o legendă, ci e săpată adânc cu pribeii faptelor.

El și-a manifestat autoritatea prin învățatura Sa. „El învăța nu ca și cărturarii, ci ca Unul care are autoritate”. Cetiți predica de pe munte, observați ceace spune El: „S'a zis... dar Eu vă spun...” Învățătura Domnului era clară, ușoară și precisă. El a spus lucrurii pe cari alții nu le-au spus, și de cari nu s'a știut. Deaceia bătrânii în Templu la doisprezece ani îl ascultau cu afăta atenție. Învățătura Lui era nouă. Nicodim auzind despre nașterea din nou, se mira și la început n'a putut pricepe. Auzea lucruri noi.

El și-a mai manifestat autoritatea prin **actele Sale de slujbă**. Gândiți-vă la actul curățirii Templului. Ce curaj! Dar ce autoritate! Vorbele Sale, gesturile Sale au fost destul ca toți schimbătorii și cei ce profanau Templu să plece afară. Conducătorii de atunci se întrebau: „Cu a cui autoritate face El aceste lucruri? Cine l-a dat această autoritate?” El o avea căci era Fiul lui Dumnezeu. Priviți-L în fața unui om demonizat. E destul să spună o vorbă ca duhurile rele să plece. Domnul avea o autoritate nediscutată în toate actele Sale de slujbă. Petru în seara cinei din camera de sus a încercat să nu se lase spălat de El, dar la primele Lui vorbe a fost gata să se lase spălat pe tot corpul. Pretutindenea, în toate actele Sale, autoritatea Sa strălucește ca un mărgăritar de mare preț.

Și autoritatea Sa a mai fost manifestată în minunile Sale. Priviți-L la mormântul lui Lazăr, lângă racla în care era mort fiul văduvei din Nain, etc., cum spune și glasul Lui e auzit și de morți. El grăește și bolnavul de treizeci și opt de ani se ridică și umblă, sărind. „El poruncește cu putere și autoritate și duhurile rele îl ascultă”. Oricare din minunile Sale e o dovadă în plus a autorității lui Isus.

În fine, El și-a mai manifestat autoritatea în **exercitarea puterii Sale divine**. La câți oameni nu le-a spus El: „Păcatele îți sunt iertate!”. Și ei plecau convinși că au păcatele iertate. În vorbele Sale era graiul dumnezeiesc care dădea liniștire și asigura pe om că de-acum nu mai are păcate.

Chiar dușmanii Săi erau fulgerați de aceste cuvinte și se mirau că El poate ierta și păcatele. Femeia păcătoasă a trăit din clipa când a stat de vorbă cu Isus o altă viață. Tălharul a murit încredințat că El merge în cer. Domnul Isus își exercita puterea Sa divină.

Să ne mai gândim acum la **bazele acestei autorități a Domnului**. Căci autoritatea Sa nu e forțată sau constrânsă, ea e liberă. El nu și-a bazat autoritatea Sa pe constrângere, ci ea a isvorât dela sine, în mod natural. Dacă vom căuta să-L cunoaștem mai de aproape pe El, vom vedea că autoritatea Sa a fost bazată pe fapte cari au născut-o în mod natural.

Una din bazele ei a fost faptul că **vorbele Lui au fost adevărate**. Femeia cananeancă imediat ce și-a văzut trecutul cunoscut, L-a proclamat Mesia. Tot ce spunea El era adevărul curățit prin foc. Nimic din ce a spus El nu e de discutat sau pus la îndoială. E purul adevăr. Ori faptul acesta l-a dat autoritate. Lucrul acesta se întâmplă și astăzi. Unul care grăește adevărul are mai multă autoritate ca unul care spune minciuni.

Apoi **poruncile Sale erau drepte**. El nu a poruncit ceva în care să poată fi văzută nedreptatea. Izgonirea din Templu? Dar nu avea El dreptatea? Isgonirea duhurilor rele din oameni? Dar nu era acolo dreptate? El porunca și poruncile Sale erau drepte.

Și **autoritatea Il era înbătată cu o dragoste neprefăcută și nepieritoare**. El chiar când a muștră, a iubit. Uitați-L pe Iuda. Il

(Continuare în pag. 5-a)

Farul Creștin

Poate religioasă

Apare sub îngrijirea unui comite!

Anul IX. No. 42-43 Sâmb. 18-25 Oct. 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei
În străinătate 300 lei.
În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și administrația

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. GNCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Vremurile în care trăim ne apropie mai mult de Dumnezeu. Acum oamenii se roagă mai mult, citesc mai mult din Biblie. Astfel găsim o ușurare și alinare launtrică. Am observat că și Farul e mai cu sete cetit acum. Mai mulți predicatori mi-au spus că nu rămâne acum nici un colț din revistă să nu-l citească. Și aceasta — spuneau ei — se petrece cu toți abonații.

Și ceva mai mult, oameni cari până acum nu prea citeau Farul, acum îl cer dela cei cari sunt abonați și-l citesc. E deci o bună ocazie pentru sprijinitorii noștri, prietenii devotați ai Farului să facă noi abonamente.

UN ABONAMENT COSTĂ CĂTE 10 LEI PE LUNĂ. Incercați și ne trimiteți noi abonamente.

* * *

Nu de mult am ajuns în casa unui predicator, un vechiu iubitor și admirator al Farului. Și nu mică mi-a fost surprinderea când am văzut la el toate Farurile adunate și legate volum. Mi-a arătat așa mai multe volume, Farul depe mai mulți ani. Recomandăm acest lucru tuturor abonaților noștri. Adunând număr cu număr și legându-le la sfârșitul anului vor avea o carte frumoasă și bună. Va putea servi de lectură frumoasă și plăcută copiilor.

Cețiți și răspândiți

Farul Creștin

JUDECATA VIITOARE

„Adevărat vă spun că oridecâte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei Mie Mi-ați făcut”. Mt. 25, 40.

Domnul Isus a vorbit aceste cuvinte, despre ziua judecării la sfârșitul misiunii Sale glorioase, zicând: „Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui, El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga. Pe Domnul Isus îl va îngrijora foarte mult în ziua aceea, mai ales două lucruri: Să răsplătească robii Săi, care au lucrat încontinuu la lucrul Său minunat pe acest pământ, vestind Evanghelia Impărăției între toate poporale, după cum spune El în pilda talanților. Robii Săi vor fi încoronați pentru vecie că ei nu au ascuns talantul care l-au primit dela stăpânul. Ei au lucrat și în vremea bună și în vremea rea, ei nu s'au temut de amenințările celui rău, ci cu îndrăzneală și fără oboseală au lucrat, cu Domnul Isus împreună, de aceea se cuvine și este drept, că aceia cari au lăsat toate cele pământenești, casă, moșii, și alte lucruri cari lumea le-ar fi dat, ei mai bine au ales partea, cea mai bună care în veci nu se va lua dela ei.

A doua îngrijorare va avea Domnul, să răsplătească pe cei ce s'au îngrijit de cei săraci și nevoiași de orfani năcăjiți, căci atât pilda talanților care înfățișează marea însărcinare a robilor Săi de a stabili Impărăția Lui Dumnezeu pe pământ, cât și îngrijirea de cei într'adevăr săraci, flămânzi fără pâine din pricina că sunt bolnavi, sau fără mădule, de orfanii mici lipsiți, fără nici un ajutor. Căci Orfelinatele mici sau mai mari sunt a Domnului, aceste sunt roadele Evangheliei, formează împreună trupul Lui Isus Hristos. El este capul care supraveghează, conduce, lucrează. El nu uită nici un lucru făcut în Impărăția Sa mic, sau mai mare. El se bucură când robii Săi trăesc, lucră cum vrea. El după vecinicul Său plan. În ziua aceea când toate vor înceta toate planurile noastre nu vor mai avea rost, când toate popoarele vor alerga la El și El le va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre, și va pune oile la dreapta, și caprele

la stânga. Atunci va zice celor dela dreapta „Veniți binecuvântați Tatălui Meu de moșteniți Impărăția care v'a fost pregătită dela întemeierea lumii, căci am fost flămând, setos, străin, gol, bolnav și în temniță”. Atunci celor neprihăniți vor răspunde: „Doamne când te-am văzut noi flămând, setos, străin, gol, bolnav, sau în temniță?”

Atunci Impăratul le va zice: „Adevărat să spun, că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie, Mi-le-ați făcut. Ce interes uimitor are Domnul de cele mai jos și neînsemnate creaturi din Impărăția Lui ca se fie îngrijite, ridicate la locul cuvenit. El prin aceste lucruri se onorează după cum zice un poet: „Acui e turma asta?” Răspunsul vine: „A Domnului Isus”. Un păstor este socotit după felul cum este turma. De aceea nu va va prinde mirarea că în ziua aceea vor fi răsplățiți scumpi toți aceia care ajută pe săraci și orfani, căci ei încoronează pe Domnul Isus, aici pe pământ în fața dușmanului Său.

Apoi va zice celor dela stânga: „Duceți-Vă dela Mine blăstămăturilor în focul cel veșnic, care a fost pregătit Deavolului și îngerilor lui, căci am fost flămând, Mi-a fost sete, am fost străin, am fost gol, bolnav, și în temniță. Atunci și dâșii poate prefăcuți și miră și plini de spaimă vor zice: Doamne când te-am văzut flămând, setos, străin, gol, bolnav sau în temniță? Impăratul le va zice acestora: „Adevărat vă spun, că, voi, de câte ori nu ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut. Ce spaimă va cuprinde această grupă mare când va auzi cuvintele Domnului Isus aspre: „Duceți-vă dela Mine!” Acestea când își văd pierirea ar fi dat tot ce ar fi avut Domnului Isus, ca și bogatul nemilostiv când s'a trezit în iad, acolo ar fi făcut tot, de ar putea să se înfălmăască cu Lăzăr dacă ar fi fost cu puțință, să regrete ce n'a voit pe pământ să facă, însă a fost prea târziu. Acum este timpul să fim milostivi de săraci, cu orfanii că sunt a Lui Isus. Frații acuma este urgenta nevoie pentru ajutor acum ei sunt flămânzi, goi, și bol-

(Continuare în pag. 3-a)

Mă iubești?

Isus este la malul lacului Ghenezaret. E dimineată. Pe mal e foc, și pe acest foc este pește. Pentru ne această masă? Isus privește. El vede pe lac bărci în care sunt apostolii. Petru, Toma, Natanael, Iacob, Ioan și încă alții. Lui Isus i e dor mai ales de unul dintre ei. De Petru, de acest Petru care L-a răgăduit, îl vede pescuind, dar El știe că inima sa e tristă. El s'a pocăit cu siguranță de lasitatea sa, dar mai este el demn să fie numărat printre cei doisprezece? Chemarea pe care i-a spus-o lui pe malul aceluiaș lac, mai de demult, este încă valabilă pentru el, renegatul? Isus vrea să dea lui Petru siguranța vocațiunii sale. El vrea să pună pe căzut pe carucă, în întoarcerii. Cât de prețioasă ne este această istorisire! Noi suntem fericiți să vedem reabilitatea lui Petru și mai ales de a ști cum Isus știe să facă pentru a reda celor retrogradați zelul și iubirea pentru el.

Ce noapte groaznică urmărește memoria lui Petru! El se vede în aceea curte într-o noapte friguroasă, încercând să-și încălzească mâinile sale înghețate la jărătecul aprins. Accentul său îl trădează, el este recunoscut de o seravitoare ca fiind discipol al lui Isus. Lui i-a fost frică de batjocură, frică de a fi arestat cu stăpânul său, frică de persecuții și suferință. El a negat cu jurămintă de a fi cunoscut pe acela căruiu acum câteva ceasuri îi jură că niciodată nu-l va părăsi, că-L va urma până la moarte.

Vă indignați!? Voi n'ați fi făcut niciodată un lucru asemănător!? Gândiți-vă! Nu v'ați încălzit voi niciodată la focul lumii? În tren, mergând la lucru, ați apărut pe stăpânul vostru când se blestema numele lui înaintea voastră? La birou, n'ați surăs niciodată la glumele nelegiuite ale camarazilor voștri? În familia voastră, s'a batiocorit câteodată Isus înaintea voastră, ați luat anărarea Sa? N'ați renegat niciodată pe Isus prin atitudinea voastră, prin cuvintele sau tăcerea voastră?

Vă scuzați găsind că Petru a fost obiectul binefacerilor lui Isus, mai mult decât voi. Vedeti?

De cât timp v'ați predat Domnului? V'a nărăsit vreodată? N'a fost el în toate zilele cu voi, în suferință, încercare necaz? Nu fi datoraji lui oare toată fericirea vo-

astră? — Dar Petru a fost înștiințat de Isus și n'ar fi trebuit să cadă niciodată, răspundeți voi.

Domnul nu v'a cruțat de avertismentele Sale. El va dat Duhul Săi cel Sfânt, Cuvântul său. Dar nu închideți voi urechile voastre? Voi sunteți mult mai vinovați decât Petru. Noi suntem vinovați când avem rușine de Mântuitorul nostru. Când ascundem steagul nostru.

Cum va face oare Isus ca să readucă la El pe bietul ucenic, pentru ca să-i reînnoiască chemarea Sa?

Era după o pescuire miraculoasă când Simon-Petru, S'a aruncat la picioarele Mântuitorului. Cuprins de un sentiment al nemerniciei Sale a spus: „Doamne, depărtează-te de la mine căci sunt un om păcătos”. Isus i-a răspuns: „Nu te teme, de-acum tu vei fi pescar de oameni!” (Luca 5.8). Isus după învierea Sa, repune pe Petru înaintea aceluiaș miracol. El cere pescarilor de a arunca mreaja la dreapta bărcii și mreaja este prea grea, pentru ca oamenii s'o poată duce, atâta pește s'a prins în ea. Ioan recunoaște pe Mântuitorul. Petru ajunge înot la țarm pe ca să poată ajunge mai repede.

Isus le dă de mâncare ucenicilor, ce dovadă de iubire veghe-toare! Apoi, el ia pe Simon deoparte pentru ca să cunoască cu adevărat fondul inimei Sale. El îi pune această întrebare: „Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Aceasta poate să însemne „mai mult decât tovarășii tăi”, sau „mai mult decât iubești pe prietenii tăi”. De trei ori, Isus îl întreabă, și de fiecare dată, în original, cuvântul **iubești** are un înțeles mai profund și mai intens. Si numai când e sigur că Petru îl iubește cu adevărat, Isus îi dă sarcina și îi permite de a paște oile și miei Săi.

Iată chestiunea pe care Isus v'o pune: „Mă iubești?” Nu îi răspundeți: „Doamne, eu sunt cinstit, eu duc o viață model; eu citesc regulat Biblia, nu lipsesc niciodată de la biserică”. Domnul vrea **inima** voastră, el vrea **iubirea** voastră. Cum vom ști dacă noi îl iubim cum trebuie, dacă nu prin roadele acestei iubiri?

„Dacă cineva vine la mine, a spus Isus, și dacă nu urăște pe tatăl său, sau pe mama sa, copii,

frați și surori și chiar propria sa viață, acela nu poate fi ucenicul Meu...” (Luca 14. 26). „Oricine nu renunță la tot ce posedă, nu poate fi ucenicul Meu”. (Luca 14. 23).

Adevărată iubire este aceea care se dă. Isus ne-a iubit cu o astfel de iubire. El și-a dat viața pentru noi. El și-a dat onoarea pentru noi, El a fost făcut păcat pentru noi.

La rândul nostru, noi trebuie să ne predăm Lui în elanul iubirii și recunoștinții noastre, și atunci numai, va putea nu numai să ierte lepădarea noastră de El, dar încă să ne încredințeze sarcina de a lucra pentru El la mântuirea sufletelor.

Liojanu

JUDECATA VIITOARE

(Urmare din pag. 2-a)

navi, acum se pot orfani ridica la nivelul trebuincios, după moartea ori ce am încerca să dăm Domnului Isus, este înzădar, După moarte amândouă taberele vor zice: „Doamne când Te-am văzut?” Răspunsul va fi categoric: „Când a-ți făcut unora dintre cei neînsemnați frați ai mei Mie a-ți făcut”.

La aceste cuvinte adevărate a Domnului Isus cum ne aflăm noi, în ce grupă te afli, căci trebuie se fim într-o grupă. A treia nu este.

I. Șuveț

Am isprăvit călătoria

Pavel putea să spună: „Am isprăvit călătoria”. Nimic și nimeni nu-l putea abate din drum. El a păzit credința prin tot ce i-a pus vrăjmașul în cale. O, de am putea și noi birui până la sfârșit!

Acum câțiva ani s'a îmbolnăvit predicatorul O. S. departe de țara lui. Deodată boala lui a luat o întorsătură primejdioasă. Prietenul său i-a spus că merge spre sfârșit, atunci a zis bolnavul: „Așa acum trebuie să mor. Te rog lasă mă câteva minute singur”. După zece minute a chemat iar pe prietenul său înlăuntru. „Totul e în rânduială. Nu pricep însă ce-i moartea, căci n'am trecut prin ea, dar El poate ajuta celor ce mor!” În zece minute poate fi gata de plecare numai acela care trăiește necurmat în legătură cu Domnul Isus.

LIMANURI BUNE

de Petru Popovici

În călătoria sa, cu corabia spre Roma, apostolul Pavel și tovarășii lui au întâmpinat o mulțime de greutăți și primejdii. Marea era agitată și vântul le era împotriva. Pe când treceau, însă, pe lângă insula Creta, Evanghelistul Luca ne spune că au ajuns la un loc numit „Limanuri bune”. Aici s'au oprit și au stat câțva timp.

Așa • și în viața fiecăruia. Greutăți, vânturi, potrivnice, pericole etc. întâlnim la fiecare pas. Sunt unii care se războiesc într-una cu valurile, fără să găsească măcar un singur liman, deși ele există. Alții însă le găsesc. Limanul e un loc de poposire, ferit de furtuni, unde se pot adăposti corăbiile sau vapoarele. Cu cât furtuna e mai mare cu atât când ajungi la un liman recunoști, cât e de bun. Și pentru că atâția se luptă așa de mult cu sufletul fără să fi dat de un liman, voiu căuta ca în aceaste rânduri să arat unde se pot găsi limanuri bune pentru suflet.

Nu te gândi mult pentru că însuși *Ioan de rugăciune e un liman al sufletului*, fie el ori unde ar fi. Unii au o cameră specială pentru această, alții obișnuiesc să se roage în podul casei, lângă un pom în grădină sau altundeva. În tot cazul fiecare își are un anumit loc pentru rugăciune. Chiar și Domnul Isus avea așa ceva, care era „locul anumit” din munte sau grădina Ghetsemane un liman al sufletului Său!

E un liman pentru suflet locul de rugăciune fiindcă *acolo ești ferit de vârtejul lumii*. Ispitele nu se pot apropia de tine. Plăcerile sunt ținute la distanță. Valurile păcatului se ridică, dar pe tine nu te ajung. Ești în siguranță. Nimic nu te poate clinti. Și câtă nevoie nu are sufletul tău de așa ceva. De aceea îndreaptă-ți cărma vieții spre acest liman: Nimeni nu te poate opri ca să nu te refugiez aici. Fă aceasta chiar azi.

Pe lângă aceasta e un liman bun pentru *că e un loc de descărcare* fără frică. Ești sigur cu Domnul Isus. Nicăieri în alt loc nu poți să faci aceasta ca aici. Pentru câteva clipe te-ai oprit din mers. Te cercetezi personal în fața Lui. Orice sarcină o poți arunca asupra Domnului Isus, căci o primește. Ai avut ceva care ti-a stingherit mersul, aici ai ocazia să-l lapezi. Ai grijă să nu fi împovărat căci încă mai ai de mers.

Ceva mai mult e că, acest liman e și un loc de reparare. Din cauza furtunii, a greutăților și a primejdiilor ai suferit o mulțime de defecte spirituale. Credințioșia ta a mai slăbit, aici e locul unde poate fi otelită. Dragostea ta a mai răcit aici poate fi inflăcărată. Puterile de luptă și muncă pot fi reînnoite. Viața îți devine mai strălucitoare. Și toate fără să

te coste ceva, dar să tragi la liman. Nu îți se pare ceva de necrezut? Totuși cei ce cunosc acest liman bun îți pot dovedi acestea din viața lor.

Un alt liman bun la care însă nu poți să mergi așa de des e *tovărășii celor credincioși*. De multe ori îl dorim atât de mult. Mai ales în zilele noastre sunt foarte mulți cărora le este imposibil de a ajunge la acest liman. Sufletul în ei tânjește după el, fiindcă îi știm dulceața, dar ce pot face dacă împrejurările sunt de așa natură. Cu atât însă folosesc mai mult limanul întâi și îl doresc pe al treilea.

De îndată ce intri într'un grup de credincioși, *observi că e un liman bun după atmosfera plină de pace*. În fiecare zi avem de-a face cu oameni cari sunt gata numai de ceartă. Lumea e ca o mare agitată. Totuși ici colea găsești câte un liman unde apele nu sunt învrăjbite. Rar doar se întâmplă ca vreun val prea puternic să pătrundă în liman. Dar și atunci turburarea se potolește numaidecât pentru că e liman și furtuna nu are nici o putere.

La fel *bucuria spirituală arată că e un liman bun*. Ori unde e furtună și pericol muzica și cântecele încetează. Bucuria se transformă în întristare. Aceasta e o lege așezată în firea noastră și are influență, de multe ori chiar și asupra vieții spirituale. Nu odată, însă, fețele noastre au fost înseninate ajungând în mijlocul grupului de credincioși. Starea posomorită trebuie să dispară. fratele meu, oridecâte ori ajungi la acest liman. Fii fericit că ai posibilitatea de a merge la el și adu-ți aminte și de cei cu cari erai altă dată împreună acolo, iar acum nu pot să fie.

Apoi *Iucri care se face acolo dovedește că e un liman bun*. Nu ori și unde poți să lucrezi ceva bun. Mai ales dacă ești în mijlocul furtunii nici nu-ți vine să lucrezi. Pe când aici se lucrează ceva care va rămâne pentru veci. De o parte atmosfera plină de pace, iar pe de altă parte bucuria în mijlocul căreia se lucrează, contribuie într-o mare măsură asupra celor ce lucrează. Ei nu sunt împiedecați acolo de nimic, pe când în afară sunt multe obstacole.

Cel de al treilea liman care e cel mai bun e *limanul de dincolo* sau veșnicia. Dacă împrejurările sau oamenii răi te pot împiedeca de a merge la limanul al doilea, apoi află că de la acest liman nu te poate opri nimic din lume, decât doar voința ta. Dacă vrei poți să ajungi la el.

Acesta e cel mai bun liman fiindcă acolo nu mai e nimic care să ne turbure viața. Necazuri, sărăcie, înjurături, batjocori, cearta, război, prigoană, suferința și altele de felul aceasta, acolo nu vor mai

fi. Ele au trecut peste capul nostru în timpul călătoriei. Totuși cu cât au fost mai amari aici cu atât vei putea să înțelegi mai mult bunătatea acestui liman. Ce fericit te poți simți acolo într-o viață cu totul schimbată! Adevărat că sufletul nostru dorește așa ceva, dar ne vom minuna când, adunați cu toți la acel liman, vom vedea că toate așteptările noastre au fost întrecute de mii de ori.

Apoi faptul că *vom rămâne acolo o veșnicie întregă arată că e cel mai bun liman*. Pavel și tovarășii lui s'au oprit la „Limanuri bune”, dar n'au putut să stea mult acolo din cauza că nu erau bune de iernat. Pe noi însă nimic nu ne poate face să părăsim acest liman. De aceea, speranțele noastre sunt legate de el. Dorim să scăpăm de ceea ce este trecător și să ajungem la ceea ce este veșnic. Am vrea să scapăm odată de timpul pribegiei.

Și s'ar putea să nu fie cel mai bun liman când e pregătit chiar de Dumnezeu? De o mie de ori nu. El a pregătit ceea ce mintea noastră nici nu-și poate închipui. Și mai ales că a pregătit acest liman direct pentru suflet. El vrea ca să fim împreună cu El. Aceasta înseamnă fericire deplină.

O suflete, trudit de viață, nu dorești și tu să ajungi acolo? Drumul e liber. Îndreaptă-ți cărma vieții într'acolo și mergi înainte chiar dacă vântul suflă împotriva. Spune-i Domnului Isus dorințele tale și roagă-L să-ți ajute.

CONCLUZII DESPRE CREȘTINISMUL DE AZI

1. Au părăsit puterea prin care pot birui păcatul. Această putere este Rugăciunea.
2. Au părăsit câmpiile mănoase ale cuvântului Lui Dumnezeu. Nu mai studiază Biblia care este „pâinea din Cer” pentru hrana sufletelor noastre.
3. Au încetat de a mărturisi Evanghelia și din această cauză oamenii nu cunosc ealea prin care pot fi mântuiți. O grea osândă vor avea creștinii adevărați din această cauză.

4. Au părăsit dragostea frățească și prin asta au rămas izolații creștinii, unul de altul, așa că Satana lovește la sigur.

REZULTATELE: Creștinii au ajuns: necredincioși, clevetitori, mincinoși, mândri, învidioși, lacomi și zgârciți.

SOLUȚIA: Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăște-te și întoarce-te la faptele tale dintâiu. Astfel voui veni la tine și-ți voiu lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăești. Apoc. 25.

NICULAE SAVA

CETĂȚENII CERULUI

Matei 5:1-16.

Pe un munte probabil în apropiere de Capernaum Domnul Isus a finit ucenicilor Săi predica supranumită „predica de pe munte”. Deschiderea predicii e făcută cu „Fericitățile”. Ele sunt descrierea caracterului și privi legi lor unui credincios. În ea se arată superoritatea împărăției lui Dumnezeu și dă o largă aplicație la traiul credinciosului a ideilor nobile. Spre sfârșit Marele predicator arată câteva datorii și contrestează cele două case, cea de pe nisip și cea de pe stâncă.

CHARACTERUL CREȘTIN e cerut de la toți cetățenii împărăției. Acest caracter e clar văzut în fericități. Cine poate aparține împărăției lui Dumnezeu? Răspunsul, cei ce au cele opt fericități, cari posedă calitățile lor. Notați că fiecare cetățean trebuie să aibă aceste lucruri.

DESNĂDEJDE FĂRĂ HRISTOS. „Fericități sunt cei săraci cu duhul”. Nu trebuie să fi tare în finanțe în puterile demnității tale ci tare în Hristos. Un credincios fără Hristos se simte imediat pierdut. Ziua fără soare e tristă și întunecată. Ferice de acel ce sunt săraci în duh, peste ei se toarnă din belșug Duhul Domnului, și atunci domnia Domnului se va petrece aici și acum în inimă și în viață.

RECUNOAȘTERE ÎN FAȚA LUI ISUS. „Ferice de cei ce plâng”. Și asta nu din melancolie, nu din cauza firiilor lor, ci pentru că în fața lui Isus, lângă El, lumina lumii, au descoperit realitatea traiului lor, și au descoperit păcatele. Aici e regretul, părerea de rău pentru păcat. Ferice de ei. Mântuirea e harul dăruit lor. Sângele lui Isus le spală toată pată păcatului și-i va restitui dreptul de copii ai lui Dumnezeu.

UMILINȚĂ ÎNAINTEA LUI ISUS. „Ferice de cei blânde”. Aici e cea mai bună dovadă că acest om e lepădat de sine însuși, căci firea omenească e tocmai contrară blândetei. Blândetea nu înseamnă slăbiciune, ci umilință. Blândetea are cea mai mare influență spirituală ca orice altă trăsătură a caracterului.

FLĂMÂNȚI DUPĂ HRISTOS. „Ferice de cei flămânzi și însetați...” Viața are nevoie de hrană. Credincioșii vor fi atât de tari și puternici de felul cum se vor hrăni. Foamea după dreptate, după neprihănire e una din dovezile că lăuntrul său a fost curățit de tot ce a fost rău.

MILA DELA HRISTOS. „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă”. Aici sunt două lucruri. El vor da milă și vor primi milă. Iată cum lucrează Dumnezeu prin oameni. El sunt canalul prin care se varsă în lume toate darurile Sale. Viața e o viață de iubire.

ACCESIBILI PRIN HRISTOS. „Ferice de cei cu inimă curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”. A fi curat înseamnă a fi liber de la toate gunoariile și murdăria păcatului și pășimilor. A fi curat înseamnă să ai claritatea cristalului din fântâna din care tâșnește viața. Desigur această curățenie și puritatea a văști se găsește numai în sângele Domnului Isus. Prin El avem deci libera intrare la Tatăl. „Ei vor vedea pe Dumnezeu.”

TOVĂRAȘIE ÎN HRISTOS. „Fericiți sunt făcătorii de pace”. Viața reconstruiește viața. Curajul e bun, e minunat, e necesară, dar tovarășia cu Isus ne transformă în făcători de pace. Dușmanie dintre om și Dumnezeu, între om și om e înălțată prin crucea lui Isus. Fiind tovarăși cu Isus, vom lucra pentru

El. Și Dumnezeu va recunoaște în ei pe copii Săi.

FIDELITATEA FAȚĂ DE ISUS. „Ferice de cei prigoniiți pentru dreptate...” Aceștia sunt martorii trecutului, sunt cei de azi cari ascund în sufletele lor credința și a neștirbiță față de Isus. Ei sunt gata să plătească orice preț pentru credința lor. Ei nu se clintesc din loc de nici o prigoană sau suferință.

Aici e redat de Domnul Isus caracterul unui credincios, a unui urmaș de al Său. El îl numește fericit. Ce ferice! Nici odată noi nu am vădit o astfel de ferice. Mîntea noastră e prea mică să poartă ghici și pătrunde în gloria și măreția lucrării Marelui Arhitect, care a pregătit pentru ai Săi cerul. Ferice de acești oameni e îndoită. Ei sunt fericiți aici pe pământ și fericiți în cer. Se pot vedea aceste urme și răușe în caracterul tău? Se aseamănă viața ta cu cea numită de Domnul fericită? Atunci ferice de tine.

AUTORITATEA LUI HRISTOS

(Urmare din pag. 1-a)

vânduse și totuși El îi spune „prietene”. Nu credeți că acest cuvânt a tăiat mai tare ca briciul? Pe Petru de prima dată după lăpădare îl întrebă: „Mă iubești?” Ce ecou au avut aceste cuvinte în sufletul gol al lui Petru! El a iubit. Dragostea Sa a fost neprefăcută. Oricine a simțit-o. Și ea a fost nepieritoare. Nu s'a stins la suflarea vântului.

Ași dori încă să ne mai îndreptăm gândurile și să căutăm să cunoaștem roadele acestei autorități.

Gândiți-vă că natura o cunoștea. Marea și vântul îl ascultau. Pe marea infuriată, cu vântul cel năprasnic a fost îndejuns o vorbă ca totul să se liniștească. El avea autoritate și despre asta știa și natura. Apoi în pustie înmulțește pâinea, face din apă vin, pomul se uscă la cuvântul Său, mormântul se deschide, etc. Natura cunoștea autoritatea lui Isus.

Apoi **diavolul a mărturisit-o.** Noi nu avem nevoie de mărturia sa, pentru a-L dovedi pe Isus că a avut autoritate, dar menționăm acest fapt să arătăm celor ce-L tăgăduesc ca ei sunt mai înapoiați și ca Domnul lor.

Iar dacă vom cerceta mai bine vom vedea că **îngerii i-au recunoscut-o.** Ei au fost gata oricând să-L servească și să-I aducă onoare. Ei se considerau ca servii Lui. La Betleem, la fuga în Egipt, la mormânt, ei sunt slujitorii Săi.

Autoritatea Sa e recunoscută de îngerii.

Iarăși autoritatea Sa e simțită de oameni. Dușmanii Săi au amuțit, au rămas muți, și impresionati. Luați pe femeia lui Pilat, sutașul dela cruce, călharul, Iosif din Arimateia, Nicodim, ucenicii, și marele șir, noral nesfârșit de martori dealungul veacurilor. Toți au simțit autoritatea lui Isus. A fost pentru ei ceva real, ceva în fața căruia nu puteau rezista.

Și prin autoritatea lui Isus avem armonia ascultării și libertății. Noi suntem liberi dar prin autoritatea lui Isus, — ne silim, ci curgătoare din sufletul nostru, noi suntem ascultători. Nimeni nu ne forțează să-L ascultăm, dar autoritatea pe care o are El asupra sufletului, a caracterului nostru, ne face să fim ca și copiii, ascultători în toate.

Isus are autoritate. Nu știu, suflete, dacă această autoritate e recunoscută și de tine. Glasul Lui, dacă tu stai mai departe în păcat, e nesocotit, e fără răsunet și valoare. Cea mai bună dovadă a autorității lui Isus asupra ta e pocăința de păcate, încrederea neclintită și predarea absolută în mâna Sa. Nu pregeta. Azi e ziua mântuirii.

„Vino astăzi, vin de grabă

„Vino la Isus acum,

„Măine poate cine știe,

„Nu mai ești pe-acest pământ.

Epafra

Coloseni 1:7 și 4:12.

Epafra a fost un sfânt ales de Dumnezeu, „prea iubitul nostru tovarăș de slujbă” îl descrie Ap. Pavel, „el este un credincios slujitor al lui Hristos”.

El a fost Colosean, Colose a fost un oraș aproape la o sută de mii de Efes, unde Ap. Pavel a lucrat cu mult zel timp de trei ani. El deci a fost un convertit de Ap. Pavel. Probabil Epafra a primit credința în Efes, și sigur el a hrănit gândul că ceace a făcut Dumnezeu în Efes, poate face și în Colose. Astfel el a început să se roage. Inima lui a bătut pentru multe suflete cari erau fără Dumnezeu și fără speranță. Cred că el a cerut Domnului să-l trimită pe Pavel la Colose. Dumnezeu a pus însă lui Epafra întrebarea: „Pe cine să trimit?” Și Epafra a răspuns imediat: „Iată mă, trimite-mă”.

Sunt unii oameni chemați să predice Evanghelia la mari depărtări, alții însă sunt chemați să o predice acasă. Mărturia noastră e de trebuință și în cercul familiei, tot așa de mult ca peste mări și hotare. Ca și omul din Godora din care Isus a scos mai mulți demoni, Epafra a fost nevoit să meargă și să predice Evanghelia la el acasă, la el în oraș.

El a fondat biserica din Colose și a ajutat progresul bisericilor din Hierapolis și Laodicea.

Care a fost secretul succesului lui? El s'a rugat. Sigur și el a avut desnădejde, și el nu odată și-a văzut planurile năruite și toată munca zadarnică. Poporul era idolatru, păcatul este stăpân peste oameni, iar slab și singur. Dar el a scris Cuvântul cu credincioșie. A sămănat sămânța bună și a udat-o cu lacrimile rugăciunii. Rugăciunea niciodată nu e în zadar. „El ne aude”. Rugăciunea deșteaptă forțele cerului contra armatelor întunecului. Rugăciunea întotdeauna aduce victorie. Domnul Isus a petrecut multe ore în rugăciune. Epafra a știut valoarea rugăciunii. Omul care se roagă fără încetare, trăește în părtășie cu Dumnezeu. Epafra a lucrat în cooperare cu Dumnezeu. Ferice de omul care lucrează pentru Dumnezeu și de omul care lucrează cu Dumnezeu.

Acei cari lucrează pentru Dumnezeu sunt plini de zel și energie. Devotamentul lor, timpul lor e închinat în serviciul lui Isus. Ei refuză să se odihnească atâta vreme cât știu că Dumnezeu privește cu durere pierzarea atâtor suflete. Ei nu au pace și liniște, ci lucrează să-i aducă pe păcătoși la mântuire. Intotdeauna ei schițează și fac planuri.

A lucra cu Dumnezeu înseamnă a lucra la porunca Sa și în puterea Sa. El

este inima lucrării. El e capul noi membre, El e soare, iar noi raze, El zvorul și unda părașului. El e inspirația ne stăpânește și pasunea Sa ne aude inimile. Viețile pe cari le atingem sunt stinse de El, locul pe care noi îl vizițăm e vizitat de El. Când El lucrează prin și cu noi se întâmplă adevărate minuni. Așa a lucrat Dumnezeu cu Epafra.

Când Pavel a fost închis în Roma Epafra l-a vizitat. Ce mult s'a bucurat inima lui Pavel, ascultând multe istorisiri din Colose, Laodicea și Hierapolis! Dar vizita aceasta a fost o cursă. Epafra a fost și el arestat. El acum a devenit tovarăș, de închisoare prin Isus Hristos.

Adevărații sfinți niciodată nu lenevesc în închisoare. Cele patru ziduri puteau să-i despartă de prietenii dar nu-i puteau separa de Domnul. Ei puteau fi arestați pentru că predică, dar n'au putut fi oprți să se roage. Acest lucru l-a des-

coperit Epafra. El a petrecut multă vreme pe g. nunchi în rugăciune. Acesta a fost singurul talent care nu putea fi îngropat.

„Epafra” — scrie Ap. Pavel — „vă trimite sănătate. El rob al lui Hristos Isus, totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruți în voia lui Dumnezeu. Căci vă mărturisesc că are o râvnă pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru cei din Ierapole”.

Epafra știa că importanța vitală a unui credincios e să fie desăvârșit și deplin încredințat în voia lui Dumnezeu. C. Wesley, marele reformator s'a rugat: „Repetă-ne învățătura sfântă a harului tău, învață-ne toate căile Tale, să facem întreaga Ta voia, să îndeplinim planul mântuirii Tale și să ajungem oameni desăvârșiți!”

Să fim și noi ca Epafra — ascultători, servitori credincioși ai lui Hristos, preaiubiți de frați, puternici în rugăciune. Atunci lucrarea și mărturia noastră va fi înconunată cu binecuvântare și onoare.

TICHILE

Cuștoarea cu întrebări

Întrebarea Nr. 11.

MORȚII SUNT INCONȘTIENȚI PÂNĂ LA ÎNVIERE? Sabatiștii ar răspunde afirmativ acestei chestiuni sprijinindu-se pe un text din Vechiul Testament care zice „Morții nu știu nimic”. Doresc să fac observațiunea că textul indică clar că, e vorba de viața prezentă și nu de cea viitoare. Este evident că morții nu mai împărtășesc sentimentele care agită pe cei vii, cum sunt ura, invidia, mândria (Ecles. 9:1—6), dar înseamnă asta că ei nu știu nimic de viața viitoare? E totdeauna periculos de a fonda o doctrină pe un text biblic, luat izolat, cu atât mai mult cu cât pasagiul în chestiune nu se referă la viața de dincolo.

Noi răspundem negativ la chestiunea aceasta și credem că ei sunt conștienți și căldă dovezile pe care le arătăm. Iov, unul din cei mai vechi scriitori biblici, care nu știa nimic despre înviere, spune: „Știu că Mântuitorul meu este viu... când pielea mea va fi distrusă, El se va scula; când nu voi mai avea carne pe mine, EU VOI VEDEA PE DUMNEZEU. EU ÎI VOI VEDEA ȘI EL ÎMI VA FI BINEVOITOR, ochii mei ÎI vor vedea și nu ale altuia”. (Iov. 19:25—27). Ce altceva mai clar decât aceasta? Apoi mai e Moise, înmormântat de însuși Dumnezeu, pe care îl găsim alături de Mântuitorul pe muntele schimbării la față (Marcu 9:2—5). Să cităm și cazul lui Ștefan, care în momentul morții, vede pe „Isus la dreapta lui Dumnezeu” gata să-l primească (când vezi pe Isus în momentul morții nu ești

inconștient. Fapt. 7:55—60); Pavel afirmă că pentru copilul lui Dumnezeu, a muri este „cu mult mai bine” (Filip. 1:21—23). Ce ați prefera dacă ați putea alege: să cazi în inconștiență mii de ani sau să te bucuri de prezența Mântuitorului imediat? Să pui chestiunea, înseamnă a răspunde afirmativ. Dacă cineva nu este încă convins de starea conștientă a sufletului după moarte, înaintea de învierea corporală, să-și mai amintească de sufletele celor ce au fost „înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu”. Este clar că aici învierea nu a avut loc încă, și cu toate acestea, ele strigă cu voce tare, spunând: „Până când Doamne...” (Apoc. 6:9—11). Insfârșit să menționăm pe Lazăr și bogatul nemilosiv. Mi se va zice „O parabolă”. De acord, dar toate parabolele Mântuitorului reprezintă realități. Bogatul nemilosiv este foarte conștient de starea sa teribilă și fără de corpul său el vede, el vorbește, îi este sete, suferă. Când cel mântuit moare, el se bucură imediat de prezența lui Isus; când cel nelegiuit moare, el își ridică ochii în infern (Luca 16).

Mulțumim celor ce ajută lucrul Domnului.

Maria Păslaru
București 600.

Biserica Viișoara

Turda

Ema Crișan 120 lei, Șiria.
Șt. Hapenciuc 70 lei, București.

GRIJA DOMNULUI

de C. N. Bălgrădeanu

(Urmare)

Domnul poartă de grijă celor mântuiți, de aceea se zice și azi: „La muntele unde Domnul va purta de grijă”. În locul acela Tălharul e smuls din focul iadului; acolo mama lui Isus găsește refugiu; acolo Ioan I-L privește cum moare; acolo sufletul tău e scutit de furtună și foc”. Niciodată n'am să te las zice Domnul. Grijă Domnului e plină de har.

Când eram copil, m'am certat cu un coleg de bancă și ne-am dorit moarte unul altuia. Am venit acasă cu ochii în lacrimi zicând mamei că am să mă răsun pe vecinul meu de bancă. Deabea puteam vorbi de mânie, iar plânsul îmi era întrerupt de suspine. Mama mi-a dat două mere. Erau frumoase. Am început să mănânc. Lacrimile au încetat, însă suspinul și mânia mă stăpâneau. Un măș s'a terminat, mi-am adus aminte că vecinul n'are mere. Am ieșit în stradă. Colegul de bancă și ceartă, mergea acasă sgârșit și cu ochii roșii. L-am privit și mi-a fost milă de el. L-am dat mășul rămas rugându-l să mă ierte. Am stat de vorbă până a terminat de mâncat. Ne-am despărțit prieteni. În ziua următoare l-am văzut lângă patul meu. Eram bolnav de febră. Eram liniștit să mor, fiindcă ne-am împăcat. Pacea s'a făcut prin dibăcia mamei. Ea nu mi-a dat un măș, nici trei, ci două. Ea se gândea că unul e pentru vecin. Azi când sunt mare multumesc lui Dumnezeu că-mi dă Har, nu lovitură grea atunci când sunt cu ochii în lacrimi. Harul Domnului e dat pentru bine. Măla Lui te indeamnă la pace. „Celor iubiiți de El, le dă har după har”. Să ne deschidem inima ca să primim Harul Domnului. Indurare, liniște, scăpare, chiar și tărie se primește prin Harul Domnului.

El prin grija Sa ne dă putere. Iov rămâne tare sub loviturile vicțiilor; Avraam în liniște urcă muntele cu Isac pentru jertfa; Ieremia rabdă chinul cel mai grozav din partea poporului; Dan'el pogoară între lei; iar cei trei tineri coboară în cuptorul de foc. Domnul dă putere în orice necaz. Ce fericit e creștinul când primește putere. Noi nu putem stărpi spini din pământ, însă purtăm încălțăminte cu care-l biruim; nu putem schimba

trigul iernei, însă putem purta haine groase. Așa e și cu cele primite de la Domnul — tăria în suflet. — Diavolul s'a coborât la noi. Nu-l putem trimite în altă planetă, însă-l putem birui la ușa cortului nostru. Și putem sdrobi capul atunci când se aruncă asupra copiilor noștri. Să-l omorăm fără milă, puterea o primim de la Domnul. Satan nu te poate

birui atunci, când ești tare. El e cu mult mai slab decât tine însă e mai viclean. Când ești urmărit de Satan, roagă-te Domnului, iar El îți va purta de grijă.

Grijă Domnului e grija de Tată Atotputernic. Avraam a fost un copil al lui Dumnezeu. El a ascultat orice chemare. El a dat întâietate celui mai tânăr, apoi se retrage spre colinele munților săraci. Acolo face altare pentru Dumnezeu. El caută pe Dumnezeu în liniște și rugăciune. El dă totul lui Dumnezeu. El știe și e convins că Domnul îi va purta de grijă. El n'a dus lipsă niciodată. A fost moștenitorul unei țări bogate. El era loial. Ar fi făcut orice pentru Dumnezeu. Și-a îndeplinit serviciul cu umilință. El nu se certă, ci ajută, mângâie, salvează pe Lot. La fiecare popas, pe munte zidește un altar Domnului. Avraam a fost un copil, iar Dumnezeu un Tată.

Ajutorul Domnului este mai puternic decât împrejurări. Un vestitor al Evangheliei a ajuns într-o localitate și n'avea mai mult de cincizeci lei. Duminica a predicat Evanghelia apoi a doua zi trebuia să plece cu trenul și n'are niciun ban. Ce-a avut, a dat Domnului. În ziua aceea n'a primit niciun ajutor de drum. Pe drum către gară a găsit banii necesari. Ce minune! Ajutorul Domnului e prin multe mijloace. Azi suntem obișnuiți și lăsăm ca Domnul să de-a ajutor celor săraci prin bani aruncați pe stradă.

Intr'o iarnă friguroasă, un orfan plângea pe stradă. El vizita regulat casa de rugăciune. Părinții lui au fost săraci și au murit de mult. Un frate l-a întrebat de ce nu se roagă Domnului pentru haine și pâine. Orfanul răspunse că, a spus Domnului, toate. Bine zise fratele, dar trebuie să știm și noi că tu te rogi pentru haine și pâine. Orfanul răspunse: „Eu am spus Domnului durerea mea. Domnul m'a înțeles. El a spus unui frate să mi dă o haină mai ruptă, dar fratele a uitat”. Domnul ne spune dar noi uităm, au fost cuvintele cari au răsunat în creștinul ce-a uitat. Seara, orfanul a fost îmbrăcat de iarnă. Domnul poartă de grijă, iar grija Lui e mai puternică decât împrejurările frig, sărăcie, inimă, neînțelegeri și chiar decât focul din cuptorul înroșit de șapte ori. Grijă Domnului e mai puternică decât disprețul lumii.

Dumnezeu dă și ia. Trăind, suntem martori atâtor evenimente. Mâna Domnului binecuvîntează, dar și lovește. Intr'o comună, Cuvântul Domnului a pătruns cu greu. Totuși numărul fraților se înmulțea. Harul și binecuvântarea Domnului era peste ei. De-atunci au trecut mulți ani. Acolo focul s'a stins. Inimiile sau răcît,

iar vorbele sunt aspre, reci și dușmănoase. Dumnezeu le-a luat binecuvântarea spirituală. Domnul le-a purtat de grijă, dar oamenii n'au fost atenți.

Au disprețuit pe Domnul și-au rămas singuri. Duminici dearăndul nu se mai rugau. Un bătrân se trezi ca din somn. S'a văzut rece și singur. A văzut că Dumnezeu i-a părăsit. S'a prăbușit pe genunchi și s'a rugat cu lacrimi. În timpul acela au mai venit doi la rugăciune. S'au rugat cu toții. Au plecat acasă plini de foc divin. Pe drum a văzut doi creștini lovindu-se. Au intrat cu ei în casa unui creștin și s'au rugat Domnului. Mai târziu sau rugat și cei certății. Au recunoscut cu toții că Dumnezeu i-a părăsit. După masă au plecat la rugăciune. Biserica era plină de vechii creștini botezați. A fost o zi ce nu se uită. Dumnezeu le-a dat, a luat; apoi le-a dat din nou binecuvântarea Sa. Domnul poartă de grijă. El trezește, inspiră, conduce, ajută; dă Har, putere; ne arată starea decăzută numai trebuie să deschidem ochii să vedem Harul Domnului.

Frater iubit, poți zice ca Avraam: „Aici e locul unde Domnul va purta de grijă!” Locul acela trebuie să fie casa ta, și biserică ta.

(Va urma)

Cine citește o carte bună, va avea o influență bună de aceea recomandăm cărțile:

<i>În slujba lui Dumnezeu</i>	Lei 25
<i>Vieta lui Dr. Livingstone</i>	„ 18
<i>Ana din Ava</i>	„ 45
<i>Maria Slesor</i>	„ 25
<i>Cobanul Împărat</i>	„ 5
<i>Călătoria Creștinului</i>	„ 60

Toate acestea se comandă contra ramburs dela Depozitul de Literatură, ARAD, B-dul Regele Ferdinand 65.

Revelionul

de Alexa Popovici

E o carte foarte bună de citit pentru fiecare tânăr și copil. Noptile încep să crească, așa că vine din nou timpul cititului. Cereți imediat această carte care nu costă decât suma de 7 lei.

Comenzile se fac la Depozitul de Literatură, ARAD, Bul. Regele Ferdinand 65.

Studiu biblic

CELE PATRU FIARE

Daniel 7.

I.

„Daniel a început și a zis: În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbutit pe marea cea mare. Și patru fiare mari au eșit din mare, deosebite una de alta. Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripă de vultur. M'am uitat la ea până în clipa când i s'au smuls aripile; și sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om și i s'a dat o inimă de om.

Și iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o vână; avea trei coaste în gură între dinți; și i s'a zis: Scoală-te și mănâncă multe carne.

După aceea m'am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fără aceasta avea și patru capete și i s'a dat slăpânire.

După aceea m'am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, neșpus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma, și călca cu picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne. M'am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a eșit din mijlocul lor și dinaintea acestui corn, au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi, ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie". Daniel 7, 2—8.

Avem aici prima parte a acestei profetii. Să vedem mai întâi explicația adoptată în general de interpreți.

Măsterul acestor patru fiare, spun ei, este acelaș ca și al statuii, cu diferența că el este reprezentat prin alte simboluri și figuri.

Plecând dela această afirmație, s'au gândit să acomodeze celor patru fiare, ceace este spus de cele patru împărății. Este însă o schimbare, totuși, una singură, dar de o mare importanță. Cu toate că acest mister este acelaș (după ei) ca acela al statuii, ei nu îi dau aceeași terminație, neasimilând-o la prima venire a lui Mesia. Ei merg mai departe; ei transportă acest sfârșit la a doua venire a lui Isus, reportând, prin consecință, până la această epocă, imperiul lor Roman căzut din cer sau înviat.

Acest imperiu Roman, continuă ei, este reprezentat aici sub figura unei fiare noi și din cele mai fioroase.

Este a patra fiară, încununată cu zece coarne teribile, a cărui interpretare este dată de Daniel însuși: „Acestea sunt tot atâția regi, spune el". (7, 24). A patra fiară fiind cea mai teribilă din toate, este

deasemenea cea care rezistă mai bine explicației sistemului obișnuit. Cum după însuși mărturisirea autorilor, totul ce este spus de ea aparține vădit timpurilor din urmă; după cum, pe de altă parte, Imperiul Roman, de secole, a dispărut din lume, și nimeni nu știe unde se mai găsește, este natural — nici nu poate să fie altfel, — că adoptarea la Imperiul Roman să fie foarte grea și încurcătoare. Dar însăși, nu este altă ușă de scăpare; totul trebuie să cadreze cu imperiul Roman orice ar costa.

Prin urmare, nu numai că acest imperiu există, dar încă el trebuie să dureze până la sfârșitul lumii. Iată fapt de care ar voi să ne convingă unii savanți ai Bibliei.

Dacă întrebați motivele, veți avea marea surpriză de a vă vedea în loc de orice răspuns, trimiși la această a patra fiară: Gândiți-vă, spun ei, la devastările care trebuie să survină în timpurile din urmă. Și dacă însăși, cerând alte dovezi: „Dar nu, răspund ei — nu mai sunt altele".

Așa, că dacă din nenorocire această fiară din urmă, nu reprezintă Imperiul Roman, dar un lucru cu totul diferit, totul se prăbușește, din lipsă de bază pentru sistemul lor.

Această este interpretarea primită.

La această argumentare, voi prezenta o obiecțiune:

Dacă fiara a patra reprezintă imperiul Roman, și dacă celelalte trei figurează celelalte trei imperii, nu numai imperiul Roman, dar și celelalte imperii trebuie să coexiste în timpurile din urmă.

Dece? Pentru că este scris, vers. 12:

„Celelalte fiare deasemenea li s'a luat domnia, dar o prelungire de viață le-a fost dată până la un oarecare timp".

S'au admitem această alternativă sau o negăm.

Dacă o admitem (ceace e greu de crezut), eu întreb care pot fi cauzele pentru ca să scoatem din mormânt aceste trei imperii uitate de-demult.

Dacă o negăm, eu opun rigurosul text al acestei profetii pe care nu-l putem discuta: „Fiara (a patra) fu ucisă și corpul său distrus și aruncat în foc. Celelalte fiare deasemenea li s'a luat domnia până la un timp anumit".

În așa fel că, ținându-ne de explicație comentatărilor a patra fiară, imperiul Roman, va muri de o moarte violentă în timpurile din urmă, corpul său va fi ars, și această sentință fiind executată, celelalte trei fiare, celelalte trei imperii, vor

fi desbrăcate de pulerea lor. Urmează inevitabil că aceste trei imperii, la fel ca și imperiul Roman, vor exista în timpurile din urmă, în plină posesiune a puterii lor, astfel ce fel de pulere ar putea să le fie luată?

Voi adânci puțin argumentul meu: Dacă primele trei fiare figurează cele trei imperii, Caldean, Persan, Grec, pare necesar că nu numai aceste imperii să dureze tot atât cât imperiul Roman, dar chiar mai mult.

Pentru ce? Pentru că profetia spune expres că fiară a patra moare pe când numai puterea este luată, iar nu viața, celorlalte trei. Dar cum aceste cuvinte pot ele să fie aplicabile celor patru imperii în timpurile din urmă? Încercare cu totul grea, dacă nu chiar imposibilă.

SE PROPUNE O ALTA EXPLICAȚIE

Eu zic, propun, căci această explicație nu poate să fie demonstrată prin autoritatea Scripturii. E vorba aici de o metaforă, în privința căreia Scriptura nu dă nici o explicație, cum ea dă pentru altele. Eu nu pot să vorbesc decât de opinie, dar opinie care ni se pare că atinge cel mai înalt grad de probabilitate. Cu toate acestea, despre lucrul acesta și eu, ci cetitorul trebuie să judece.

Și chiar atunci când explicația mea despre fiare va fi dată la o parte, aceasta nu va atinge fondul chestiunii, căci tema mea principală este a doua parte a profetiei, cea care se referă la venirea pe noroi a cerului a unui asemenea „unui fiu de om".

Deci în primul rând, cu nu pot să admit în nici un chip, că această viziune a fiarelor sălbatece să aibe vreun raport oarecare cu cea a statuii.

Terminând să descrie ultima sa viziune, profetul spune: „Gândurile mele mă înfricoșară foarte, mi-am schimbat culoarea feții..." (7:28).

Dacă această viziune n'ar fi fost decât simplă repetare a celei dintâi, pentru ce ar fi tulburat ea astfel pe profet? Acest mister nu-l cunoștea el de câțiva ani, din tinerețea sa? Și Daniel nu a explicat el oare totul lui Nebucodonosor, fără să dea vreun semn de oroare sau înspăimântare? Dece o astfel de emoție înaintea viziunii acelui mister? Dece, sau misterul e cu totul diferit sau cel puțin, el se arată sub un astfel de aspect că profetul vede evenimente de o importanță cu mult mai mare, de o importanță așa de mare, că în ciuda vârstei sale înaintate și a faptului că era obișnuit cu viziuni extraordinare, profetul a resimțit o profundă oroare.

Cu toate că, noi o știm, i s'a descoperit lui Daniel că „aceste patru fiare sunt patru împărății" ceace vrem să spunem e că aceste fiare reprezintă împărății sau

(Continuare în pagina 11-a)

CUM SE FĂCEA PROPAGANDA COMUNISTĂ

La începutul revoluției comuniste, în 1917, propaganda anti-religioasă a bolșevicilor nu era decât o simplă secțiune în programul politic de răspândire a comunismului. Religia și Biserica creștină — spuneau ei — trebuie nimicite, pentru că numai ele sunt vinovate că poporul a fost pus în întunec și le amorsește dispoziția la viață. Cu toate că atunci chiar bisericile erau devastate, pângărite, iar slujitorii Evangheliei erau martirizați, totuși propa-

anda bolșevică încă nu a găsit formă masivă și înfrântă nu devenind o instituție independentă de propagandă împotriva credinței.

Abia în anul 1924 metodele de luptă împotriva religiei au început să se desvolte după un plan bine stabilit. Abia atunci, a luat naștere doctrina unui ateism activ și dinamic. După această

metodă încep să se creeze școli și cursuri regulate de ateism și de propagandă antireligioasă. În 1929 au fost înființate nouă universități antireligioase. De acum se înființează fel de fel de asociații ateiste cu scopuri de propagandă și de luptă contra religiei. Dintre acestea cea mai veche asociație de acest fel este „Liga celor fără de Dumnezeu”, care în anul 1929 chiar, capătă aprobarea conducătorilor bolșevici și devine „Asociația luptătorilor fără Dumnezeu”. Această asociație număra în 1930 circa 2,5 milioane de membri. Ea organizează și îndrumă lupta bolșevismului împotriva religiei. În 1928 toate organizațiile „bezbojnicilor” (oamenilor

fără Dumnezeu), care acționau separat în diferite provincii și republici ale Rusiei sovietice, încep să fie conduse în chip oficial și unitar de Moscova.

Scopul „Asociației luptătorilor fără de Dumnezeu” este de a organiza cursuri și conferințe pentru propagandă ateismului, școli și muzee antireligioase și tot în sarcina ei cade educația ateistă a copiilor și a tineretului, cinematograful și radio, literatura ateistă și antireligioasă ca și lupta

re. Apoi e „Bezbojnicul ilustrat” care între anii 1926—1928 s'a răspândit în peste 1 și jumătate milion exemplare. Mai e „Anti-religiosnik” revistă științifică și de îndrumare pentru propagandistii necredinței printre muncitori. Apoi e și „Bezbojnicu Sianka” revistă pentru muncitori, „Fen-em-Din” pentru mohamedani, „Besvernik” pentru ucrainieni, „Atheist” revistă științifică, „Kultura mas”, „Tribuna” și „Sierp”, „Revoluzia”, „Comunist”, și „Adevărul comunist”.

Iată în câteva rânduri arătată munca mare a comunismului pentru a scoate din inimile oamenilor credința în Dumnezeu și încercarea de a sămăna necredința și batjocura față de Dumnezeu și de tot ce e religios. Dar cu toate acestea nu au fost în stare să smulgă gândul și simțul religios

ȘCOALA DUMINECALĂ DIN CONSTANȚA

pentru nimicirea oricăror urme de credință și de manifestări religioase. Lupta acestei asociații e mult mai mare în timpul sărbătorilor creștinilor.

Cea mai însemnată luptă a „Asociației luptătorilor fără Dumnezeu” este cea prin reviste și gazete. Această asociație a avut o mulțime de reviste și foi pe cari le răspânda prin popor și cu cari strecura otrava necredinței în inimile și mințile oamenilor. Arătăm câteva din aceste reviste cari purtau cu ele sămânța necredinței și a batjocurii lui Dumnezeu. Cea mai mare era „Bezbojnic” (Omul fără Dumnezeu) care între anii 1924—1928 s'a răspândit în peste 20 milioane exempla-

din chipul și asemănarea lui Dumnezeu, din om.

INTREBĂRI PERSONALE

1. E în această clipă pregătit sufletul tău pentru veșnicie?
2. Te-ai gândit că Dumnezeu în ziua judecării te va judeca pentru toate vorbele rostite de gura ta?
3. Cu ce onorezi tu pe Domnul și Mântuitorul tău; care e slava ta?
4. Până când vrei să trăiești o viață nehotărâtă, trăită după placul tău și departe de Tatăl tău?
5. Cunoști tu binecuvântarea clipelor de rugăciune, când ești desprins de pe pământ și aproape de cer? Te rogi mult sau puțin?

De vorbă cu tinerii

VREMEA VISURILOR

Tineretea este primăvara vieții, vremea visurilor. Ea e timpul când suntem luați pe aripi de argint și duși în imaginația noastră pe meleaguri necunoscută și netrăite, pe înălțimile gloriei și ale fetei. Un tânăr se identifiacă pe sine cu un erou din legende cu un Făt frumos din povești. Niciodată tineretul nu se coboară cu

închipuțea prin locurile amărăciunii și foleimentului, prin valea lacrimilor și a umbrelor morții. Tinerii văd viața ca un Canaan cu lepte și miere, cu posibilități de aur.

Șe bine că e așa. Tineretea are cel mai mare rol în viața noastră. Dacă suntem atenți, un tânăr fără visuri, fără idealuri nici nu ajunge ceva în viață. Și mulți se îndrăgesc de visul lor, și pentru el luptă cu tenacitate, consimte la orice sacrificiu, numai să-și vadă realizarea visului său drag.

Scumpi tineri, faceți din visurile voastre cântec de idealism. căutați să vă urcați pe scara gloriei, să ajungeți cât mai sus. Nu obosiți și nu vă doți bătuți. Din orice cădere ridcați-vă și porniți din nou. Fiți viteji ai vieții, cuceriți-o. Inplăntați steagul visului vostru pe celățenia vieții voastre. Topiți-vă în flacăra binelei și serviciului.

Faceți-vă visuri înalte. Nu vă multumiți cu nimic sau cu puțin. Fiți pretențioși cu voi. Aveți bărbăție și curaj. Croși-vă drumul, spargeți zăgăzurile vieții, rupeți stavilarele înălțării. Slujiți-vă de avântul ce-l aveți.

Nu uitați însă niciodată că voi sunteți ai lui Isus. Fiți pe orice treaptă buni creștini. Luați pe Isus ca model de viață. îndreptați de credință, țintă a dragostei și enlavlei, izvor de putere și inspirație. Căutați să sămănați cu El. Fiți icoana Lui.

Cheltuiți-vă cu folos tineretea. Nu o îngropați pentru alte vremuri. Veți îmbătrâni și veți regreta după acest timp frumos și scump. Descătușați-vă de melancolia, de teama și înfricarea vieții. Rupeți cu obiceiul de a vă lăsa duși de valurile apelor. Arătați că e în voi viață, că pulsează setea de a trăi frumos și nobil.

UITAREA PAHARNICULUI

de I. Laurențiu

„Mai marele paharnicilor nu s'a mai gândit însă la Iosif. L-a uitat!”

— Genesa 40:23 —

Pentru câteva momente să îndepțăm gândurile noastre spre temnița mucegăită și întunecată unde se afla Iosif, și să privim scena aceea în care el apare ca un talmăcitor de vise, datorită nu puterilor lui fizice ori intelectuale, ci datorită puterii Duhului Sfânt care era mângăierea și tăria lui în suferințe, departe de familia părintească departe de rudele și țara sa. Sub ocrotirea acestei puterii divine, Iosif e gală să de-a explicații precise celor doi deregători ai lui Faraon, care visară două visuri în acea noapte. Acum sosise deja timpul ca cei trei prieteni întemnițați care erau loviți de aceeași soartă grea, care și împărtășeau împreună durerile și neazurile, acum trebuiau să se despartă.

Trei drumuri în trei direcții deosebite pe care merge fiecare.

Paharnicul la drumul bucuriei, drumul fericirii și eliberării spre locul său înalt din casa lui Faraon.

Pitarul ia al doilea drum, Drumul desnădejdiilor, drumul suspinelor și întristărilor până la moarte, așteptând clișă cu clișă momentul executării.

Iar al treilea drum, drumul speranțelor, drumul așteptării îl ia Iosif, rămânând și mai departe în temniță ca rob până v'a veni ziua glorioasă în care să se dovedească neprihănirea, credința, statornicia și Dumnezeu cel viu în fața întregului popor Egiptean dela rob până la Rege. Desigur speranța unui ajutor cât mai apropiat o avea în sfetnicul Faraonului, căruia Iosif îi făcuse mult bine și ca recunoștință nu aștepta altceva decât o vorbă bună la timp potrivit.

Și cu această încredere, căci numai paharnicul poate mijlocii la Faraon pentru eliberarea s'a din temniță, Iosif își îndreaptă privirile lui către tovarășul său din temniță și dintr'o inimă curată și sinceră face o rugăciune caldă zicând: „Dar adu-ți aminte și de mine, când vei fi fericit, și arată rogu-te, bunătate față de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon, și scoate-mă din casa aceasta, căci am fost luat cu sila, și chiar aici n'am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță”. (Genesa 40:14—15).

Cu câtă sinceritate a fost făcută acea

Fiți veseli. Un vis frumos produce veselie. Nu vă lăsați pradă înrșărilor. Posomărarea și întristarea ajută la înbătrânirea și slăbirea voastră. Arătați prin zâmbetul, prin privirea senină a ochilor, prin expresia feței, că sunteți tineri, ca în floare și în zi de sărbătoare

stă scurtă rugăciune! O de-ar fi și rugăciunile noastre la fel: Dar cu toate că era așa de frumoasă și minunată, n'a avut nici un efect, Iosif a mai rămas încă doi ani în temniță, fiindcă Paharnicul L-a uitat.

A uita e foarte simplu, dar cumva e înjositor, și demulte ori ne pare rău că suntem înzestrați cu această slăbiciune. Pentru unii oameni e bine venită, și chiar noi ca și creștini, copii lui Dumnezeu vom zice: E bine ca să uităm păcatele și viața noastră murdară din trecut; e bine ca să uităm încercările și experiențele triste prin cari am trecut, pe cari dacă nu le-am uita, nu ne-am mai simți bine și fericiți; ei locul și tot ce ne înconjoară ni s'ar părea că ar fi contra noastră. Da! In cazul acesta e bine ca să uităm, dar pericolul spre care e închinată mîntea noastră, adeseori, este că uităm ceace e mai scump, ceace este mai nobil și vrednic de ținut mîntre: *Legea Domnului, poruncile și Cuvintele Sale*, la care Psalmistul cugeta ziua și noaptea. Din cauza acestui pericol spre care ne ducem de multe ori, cred că vom ajunge la concluzia că a uita e ceva rău, slab, nepotrivit și chiar periculos pentru un creștin.

Desigur paharnicul a avut unele motive care l-au făcut să nu se mai gândească la Iosif. Unul dintre motivele acesteia era:

REINTEGRAREA IN SERVICIU.

Când paharnicul se află în temniță, probabil nu s'a mai gândit niciodată că v'a mai ține paharul lui Faraon în mîntre. Neazurile și întristările îi coplesceau adeseori sufletul său. Și acum când întradevăr nu era vis ci realitate desigur s'a bucurat foarte mult.

Un al doilea motiv
ATMOSFERA ȘI MEDIUL PLĂCUT DIN
CASA LUI FARAON.

Cineva a spus: „Societatea și mediul în care trăim, au influență asupra noastră”. La fel s'a întâmplat cu paharnicul. Influențat complet de mediul în care trăia.

Acum nu mai simțea întunecul, răceala și mizeria temniței, nu mai simțea lanțurile, durerile, și suspinele camarazilor lui de altă dată, nu mai înțelegea prietenia și rugăciunea aceea minunată a lui Iosif. Era cu totul străin de lucrurile acestea, ca și când n'ar fi trăit niciodată în astfel de împrejurări din pricina, că fericirea, bucuria și mediul plăcut i-au orbit mîntea ca să nu mai înțeleagă, și sufletul să nu mai simtă, să nu mai compătimească. Dar ambele motive pe care le-am văzut, nu sunt motive cari ne-ar putea împietri să uităm pe acela de care suntem legați strâns sufletește și

A. P.

(Continuare în pagina 11-a)

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Frații predicatori cari au în biserica familii nevoiașe cu copii și fără mijloace de trai îi rugăm să ne scrie la redacție.

In biserica Sălașul de Sus s'a ținut căsătoria fr. Ionel B. cu sora Fiodora Gușiță. Actul căsătoriei a fost îndeplinit de fr. Cornea.

In râul Galben, din com. Sălașul de Sus s'a ținut un botez cu 4 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Cornea.

In comuna Criești s'a ținut înmormântarea feciorului fr. Dumitru în etate de 21 ani. Serviciul înmormântării a fost ținut de frații: Cornea, Mohora, și Măloi.

Cercul fetelor din com. Stinăpoi au avut o frumoasă serbare în ziua de 7 Sept. Programul a fost condus de sora Ana Brădicănu. S'a făcut o frumoasă colecție pentru orfelinatul de copii. Din cuvântul Domnului a predicat fr. Costa Popescu predicator.

In ziua de 31 August în biserica baptistă din com. Cil s'a oficiat un botez cu 9 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Cuț Vasile.

In ziua de 24 August o frumoasă serbare a fost ținută în com. Bucovăț. Programul a fost condus de sora Maria-ra Băluț. După program a urmat un botez cu 7 suflete. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. A. Pascu, punerea mâinelor de fr. I. Socaciu. După botez a urmat serbarea femeilor. Programul a fost condus de sora M. Băluț a fost împodobit cu soluri, poezii, etc. Din cuvântul Domnului au vorbit: M. Liupca, Domnica Renăr, M. Ardelean și A. Socaciu.

In ziua de 28 Sept. biserica baptistă din Simeria au avut un frumos program în favoarea răniților și orfanilor. Au luat parte frați din mai multe comune. Programul a fost împodobit cu soluri, poezii, etc. Din cuvântul Domnului au vorbit frații: Fibia Popovici, Ilie Mârza, Costică Bălgrădeanu, Petru Debuca și Răduț Ionel. Corul din loc condus de fr. N. Ghibu a cântat spre slava Domnului.

In ziua de 28 Sept. în biserica baptistă din com. Sitești a avut loc o serbare a soc. femeilor. Programul a fost condus de sora Laurențiu Anuța au fost poezii, Soluri și vorbiri.

Societatea fetelor baptiste din Sibiu au vizitat mai multe spitale de răniți. Impărțind răniților fructe, prăjituri și literatură creștină.

CELE PATRU FIARE

(Urmare din pag. 8-a)

regate, dar luată într'un înțeles cu totul diferit..

In colosul cu picioarele de lut este luată în considerație numai partea materială a lucrurilor. In cele patru fiare, din contra, aceste împărății sunt văzute în relațiune cu partea *spirituală*. Aceasta este clar. In misterul cu statuia, nici o aluzie nu este făcută la *religiunea* imperiilor despre care se vorbește; nu e nici, cel mai mic semn sau indiciu să spunem că există cea mai mică relație între imperii și Divinitatea. E vorba de putere, grandoare materială, de cuceriri, de violențe, de ruine, de alianțe, de căsătorii, etc. Și totul este figurat de metale, de lut, materie rece și inertă.

Nu este la fel în misterul fiarelor. *Există semne precise de relație cu Divinitatea*. De exemplu: Bles'emele contra celui Prea-Înalt, persecuțiile contra sfinților, inimă de om dată primei fiare, tribunalul extraordinar pe care îl prezidează judecătorul ceresc, înfățișat gloriificarea „poporului Sfinților celui Prea-Înalt” (7, 25—28).

Toate aceste semne indică că acest mister se referă la un domeniu spiritual la o afacere de religie a cărei judecată se ridică imediat la Dumnezeu.

In rezumat, în misterul fiarelor, aceste imperii sunt reprezentate în duh și viață, în raportul lor cu divinitatea, și sub formă de fiare sălbatice, pentru că aceste raporturi nu tind, ci din contra, să dea lui Dumnezeu onoarea și cultul care îi se cuvine.

Aceasta stabilit, noi putem, fără mare pericol de a ne depărta de adevăr, să afirmăm că aceste patru fiare nu reprezintă nimic altceva de cât *patru mari și false religii*, care trebuie să rătăcească pe oameni în decursul veacurilor.

Ca atâtea alte fiare este din abis, ele trebuiau să facă pradă din nenorocită descendență a lui Adam, să încerce să o ducă la ruină, la pierzarea veșnică.

Ele reprezintă, într'un mod general, cele patru religii mari ale lumii. Aceste religii false și diforme cu toate că au fost și sunt numărate în detaliile lor, în formele lor, se reduc în general la patru.

Primele trei se prezintă sub forma a trei fiare, cunoscute a fi cele mai frumoase, cele mai redutabile; a patra ne apare

sub forma unei finte noi, foarte diferită de celelalte, și rezumând în ea ferocitatea celorlalte patru fiare.

(Continuare în Nr. viitor)

UITAREA PAHARNICULUI

(Urmare din pag. 10-a)

cu care ne-am împărțit bucuriile și întristările împreună. Ci adevăratul motiv pentru care Iosif a fost uitat este:

DESINTERESUL PAHARNICULUI.

Eu cred că o persoană care te interesează mult, te preocupă în fiecare zi, medită asupra ei, te gândești, fiindcă te interesează. Dar pentru faptul că paharnicul nu s'a mai gândit la Iosif nici o singură clipă în cei doi ani de zile, se explică, că nu l'a interesat. Acum nu mai avea nevoie de un tălmăcitor ca altă dată. Nu-l mai interesa persoana unui om din societatea de rând ca Iosif.

Dacă urmările unui incendiu sau unui război sau revărsări de ape peste o bucată de pământ cu plante sunt grave. Atunci urmările unei uitări sunt *foarte grave*. Zic foarte grave prin faptul căci pe locul unde era incendiul, se va zidi o altă clădire, probabil mai frumoasă, peste un timp mai apropiat sau mai puțin apropiat. Apoi urmările unui război se vor șterge, se vor ridica mai târziu, ia fel se va uita pagubele aduse de puhoiul de ape, dar nu tot așa sunt și urmările uitării... Ele vor rămâne neșterse, neuitate și ranele ei în multe înimi nevindecate.

UITAREA INTRISTEAZA FAȚA LUI DUMNEZEU.

Adevărul acesta ni-l explică așa de bine profetul Isaia (Cap. 1 v. 3). „Boul își cunoaște stăpânul, măgarul cunoaște ieslea, dar *poporul Meu nu ia aminte la Mine*”. Cu câtă durere a pronunțat Dumnezeu aceste cuvinte! Ce comparație înjositoare pentru omenire! Un animal nu uită beneficiul stăpânului, dar poporul Domnului l-a uitat pe El. *Apoi uitarea te departe de Hristos*. 5 fecioare din Matei 25. Au uitat să-și ia undelemn în candelă pentru care mai târziu au stat despărțite de nunță și bucuria Mirelui. Mulți uită pe Hristos, dar și Hristos îi va uita.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Marinarul cinstit

Un neguțator turec își pierduse pungă în care avea 200 piese aur; și anunță prin Strigătorul public, că dă jumătate din sumă celui care i-o va aduce. Punga fu găsită de un marinar cinstit care anunță pe Strigător, și se și oferă să o înapoieze și să primească jumătate din ce era în pungă. Păgubașul, se și prezintă, dar având gândul să nu se mai fie de cuvântul dat, de a împărți pe din două cu cel ce a găsit-o, spune o minciună, și anume că în pungă, pe lângă cele 200 piese aur, mai era și o piatră mare de smarald. Bietul marinar se jură pe Mahomed și pe toți sfinții că în pungă pe care el a găsit-o nu era nici o piatră prețioasă. Cu toate jurămintele lui însă, fu dus înaintea Judecătorului, acuzat de furt. După ce Judecătorul (Cadiul) ascultă pe păgubaș, întrebă pe Strigător, că ce i-a spus păgubașul să strige. Strigătorul spuse Cadiului, că nu i s'a spus să strige decât de pierderea pungi cu 200 piese în ea, la care păgubașul răspuse, că dacă el n'a spus și de smarald, e din cauză că piatra fiind de mare preț, i-a fost frică că cel ce o va găsi n'are s'o declare. „Pentru că Negustorul a pierdut o pungă cu un smarald și 200 piese de aur, și cum marinarul jură că pungă pe care el a găsit-o n'avea în ea nici un smarald, ci numai 200 piese aur, este sigur că pungă găsită de marinar, nu e aceea pierdută de negustor. Strigătorul să continue dar să strige pentru pierderea pungi ca mai înainte. Cât despre marinar, el să păstreze timp de 40 zile banii găsiți, și dacă cel ce i-a pierdut nu se prezintă în acest timp de 40 zile, e drept și legal să rămâie marinarului ca un bun al lui.

Gândul grădinarului

Grădinarul unui nobil îngrijea cu mare băgare de seama o floare rară și foarte frumoasă. Intr-o dimineață, grădinarul nu a mai găsit floarea. A crezut atunci că unul din servitori va fi rupt-o și a cercetat cu multă sârguință ca să afle cine a luat floarea. Unul din oameni dela curte i-a spus: „Am văzut azi dimineață pe stăpânul nostru plimbându-se prin grădină și îndrăgostit de floare a rupt-o”. Grădinarul a zis: „Atunci e bine fiindcă floarea este a lui, pentru el am crescut-o și am îngrijit-o; și dacă acum a luat-o atunci e bine”.

Poate iubitorul meu ai avut și tu în lumea aceasta vreo floare pe care ai îngrijit-o cu multă băgare de seamă, și care într-o noapte ți-a fost ruptă și nu ști de cine. Poate e vreun copil sau vreo fetiță de a ta pe cari i-ai pierdut. Nu uita e a Domnului.

Nu uita însă că acest lucru se poate asemăna și cu sufletul tău. Și el e o floare, și pe el trebuie să-l îngrijești cu multă atenție și trebuie să ai grijă ca el să nu fie rupt de altcineva decât de Cel a cărui este. Nu lăsa ca păcatul să pună stăpânire pe el și astfel să-l rupă din grădina binecuvântată a tatălui. Vezi că tu ești numai un grădinar, un îngrijitor al Tatălui din cer. Ai mare grijă de această floare — sufletul tău — ca ea să nu fie ruptă decât de El.

Balsam potrivit

Bengel (un om care a trăit între anii 1687—1752) era un foarte bun cunoscător de suflete. Pentru fiecare rană, el avea un balsam potrivit. Unu om, a cărui soție credincioasă zăcea bolnavă, el i-a spus odată: „Dumneata ai ascuns un sanctuar (loc sfânt) în casă”. Omul acela n'a uitat niciodată acest cuvânt.

Odată o domnișoară din cele cu vază, zăcea de multă vreme bolnavă de tuberculoză și se plângea că nu o mai ta Dumnezeu. Bengel i-a răspuns: „Ești în starea de suflet a unui elev al meu. El tare voia să intre în vacanță, dar a fost nevoit să aștepte până și a învățat și ultima lecțiune”.

Vorbele potrivite sunt un balsam bun, un leac pentru răni, o adiere plină pentru cel înfăntat, o rouă în vreme de secetă. Și cine nu poate spune o vorbă bună? În lumea de azi se vorbește mult. Mai mult ca în veacurile trecute. Dar vorbele noastre sunt mai multe din cele rele, cari în loc să facă bine, produc numai rău. Limbajul nostru de azi e plin de vorbe urâte și murdare, tinerii, ba chiar și copiii știu să injure, să vorbească foarte urât. Păcatul a spus stăpânire pe limbajul nostru. Și vorbele rele nu sunt bune, ele nu aduc bucurie ci numai înfrustrare. Caută ca vorbele tale să fie pentru cel ce le aduce un balsam, o binecuvântare. Spune vorbe pe cari să le admire și îngeri.

Ca pentru Domnul

Un cismar a venit într-o zi la un vestitor al cuvântului Domnului ca să-i ia măsură pentru o pereche de ghete. Cu această ocazie, cismarul i-a istorisit câtă binecuvântare a avut din predicile vestitorului cuvântului și cum și-a cunoscut păcatele iertate și are și putere pentru o viață nouă; și l-a rugat pe vestitorul Evangheliei să se roage mult pentru el ca lumina credinței să nu se stingă în el. Atunci vestitorul a răspuns: „Dacă acum ești credincios, cred că de acum înainte o să-mi faci ghete mai bune ca înainte când nu erai credincios”.

„Ca pentru Domnul” — răspuse cismarul pocăit.

Faci tu totul în viața ta ca pentru Domnul? E aceasta gândul tău în toate acțiunile și serviciile tale? Mătură tu, spele tu, faci tu serviciul în care ești ca pentru Domnul? De-ai face totul ca pentru Domnul munca ta ar fi mult mai plăcută și mult mai ușoară, mai veselă. Evanghelia ar avea și ea un mare câștig de pe urma acestei vieți.

Așa am meritat

Fiul unui negustor bogat a fost în tinerețe lui un destrăbălat în toate privințele. Tatăl lui s'a îmbolnăvit de durere și a murit. Înainte de a muri a desmoștenit pe acest fiu. Când aceasta a aflat de moartea tatălui său, s'a întors la Dumnezeu. El a auzit după aceea că a fost desmoștenit, dar n'a zis nicio vorbă, ci a spus numai atâta: „Așa am meritat”. Fratele lui a auzit de această vorbă cuminte și de recunoașterea vinei lui, și a venit îndată să-l caute. Când l-a găsit, l-a îmbrățișat și a zis: „Frate dragă, tatăl nostru a vrut să înlăture dela moștenire numai pe omul care ai fost înainte, nu și pe acela care ești astăzi. Deaceia îți dau partea care ți se cuvine din moștenire”.

Aceasta nu e numai o simplă întâmplare, ci e o asemănare a noastră. Așa poți fi și tu dacă te pocăiești de toate păcatele tale și te întorci la Dumnezeu. Fă acest lucru chiar acum.

Coborâ-te Isuse

Coboară-Te din nou Isuse p'acest pământ

[unde ai mai fost

Unde amicii Tă suspină și vor să Te aibă

[adăpost

Revarsă-n nime măhnite uleiul mângâierii

[Tale

Ești singura speranță a noastră ce duci

[pe a fericirii celor

S mîm în viața noastră o lipsă de căldură

Și inimile noastre's lipsite de puteri

Iar cul nostru crește în fiecare clipă

Și ne produce n'runa dureri după dureri.

Mai sunt multe gunoate în noi nemăturate

Și multe păcate ne mai chinuesc

Iertător fil însă și coboară n grabă

Și ne dăruiește ajutorul ceresc.

O nu lăsa mult timp să slăm în așteptare

C. lăsa că degrabă să Te putem vedea

Nu mai lăsa să treacă o zi măcar că-i

[scurtă

Și lasă ca să fie chiar azi venirea Ta.

CURE SIMION